

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 583—584

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΕ΄.

Τηλ. 628.280

1 Φεβρουαρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ἦγεςία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, τὸ κλέος καὶ τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἑλλάδος κατερχομένη πρὸς τὸ χῶρον τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

**Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου τοῦ Ἀθηναγόρα»
συγγραφή τοῦ ἀρχιμανδρίτου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας
Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου**

Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅ-
τι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν
τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς
εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.. Οὐαὶ ὑμῖν Γραμμα-
τεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ
ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον· καὶ ἀφήκα-
τε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον
καὶ τὴν πίστιν. Ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διυλίζοντες τὸν
κόνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες.. Ὑποκριταί,
τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ οἶδατε δοκι-
μάζειν· τὸν δὲ καιρὸν τούτον πῶς οὐ δοκιμάζετε;..
Ἀκοῇ ἀκούετε καὶ οὐ μὴ συνήτε· καὶ βλέποντες
βλέπετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη ἡ καρδίαι τοῦ
λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμυσαν. Ἠγάπησαν γὰρ τὴν
δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θε-
οῦ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ πίστις ἡ ἐκ μαθήσεως οὐκ ἐλευθεροῖ τὸν ἄνθρω-
πον ἐκ τῆς ὑπερφηφάνειας καὶ τοῦ δισταγμοῦ.
Ἄγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος

Τὸν καιρὸ πού ἦταν ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον πολλοὶ
ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν Ἰουδαίων εἶχαν καταλάβει
ποῖος ἦταν ἀλλὰ δὲν ἄφηναν τοὺς ἑαυτοὺς των νὰ τὸ
ὁμολογήσῃ γιατί δὲν ἤθελαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τίς
συνέπειες αὐτῆς τῆς ὁμολογίας. Νὰ τί διαβάζουμε
στὴν Ἀγία Γραφή: «Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόν-
των πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρι-
σαίους οὐχ ὁμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γενων-
ται. Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλ-
λον ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ». Σήμερα βλέπουμε νὰ
γίνεται τὸ ἴδιο πράγμα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας
τοῦ νέου Ἰσραὴλ, τῆς Ὁρθοδοξίας, καταλαβαίνουν
καλὰ τί γίνεται γύρω μας, καταλαβαίνουν ὅτι ἡ Ὁρ-
θοξία ἔχει ἀντικατασταθῇ ἐπισήμως ἀπὸ τὸν Παγχό-
σμιον Συγκρητισμὸν, ὅμως, δὲν τὸ ὁμολογοῦν, πολλὲς φο-
ρὲς οὔτε στὸν ἑαυτό τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν ἐκεῖνα
τὰ ἐγκώσια ἀγαθὰ—ἐκτίμησι τῶν ἀνθρώπων, ὁπα-
δοὺς, θέσεις, μισθοὺς—ποῦ διατηροῦν ἀκολουθώντας
τὴν τακτικὴ τῆς, μετὰ ἢ ἄνευ διαμαρτυριῶν, ὑποτα-
γῆς.

Οἱ ἄρχοντες αὐτοὶ τοῦ Νέου Ἰσραὴλ εἶναι ἄλλοι

μὲν Ἀρχιερεῖς, ἄλλοι Ἱερεῖς καὶ ἄλλοι λαϊκοί—καθη-
γηταὶ Πανεπιστημίου, διδάσκαλοι θερησκευτικῶν ἀδελ-
φότητων κ.τ.λ.—ποῦ τοὺς συνέχει ἓνας φόβος: μήπως
κηρυχθῶν ἀποσυνάγωγοι. Ἔτσι ἀρνοῦνται στὴν προ-
ξὶ τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ μείνουν πιστοὶ στοὺς Ἀρχιερεῖς
ποῦ τὸν σταύρωσαν καὶ τὸν σταυρώνουν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς—Ἀρχιε-
ραρχὸς τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
ἐφ' ὅσον θεωρεῖται ὡς ἡ «φωτὴ ἐξ ἐσχάτης» ποῦ τὴν
κατευθύνει ἀφανῶς ἐκ τῶν παρασηνίων—ὁ Ἀρχιμαν-
δρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωροπούλος, γνωστὸς στοὺς εὐ-
σεβεῖς νέους ὡς πνευματικὸς καὶ στοὺς θεολογικοὺς κύ-
κλους ἀπὸ διάφορα συγγράμματα μεταξὺ τῶν ὁποίων
καὶ ἓνα ὅπου ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία
ἐσφαλε μὲ τὸ νὰ συνδέσῃ τὸν ἄγαθο κλήρο μὲ τὸν μο-
ναχισμό, ἀποφάσισε τελευταῖως νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν συνε-
τὴ σωτῆ τῆς. Μὲ ἀφορμὴ μιὰ ἐπιστολὴ ἀγιωρείτου
μοναχοῦ συνέγραψε πολυσέλιδο διατριβὴ ἐν εἰδὲ ἐπι-
στολῆς, τὴν πολυγράφησε καὶ τὴν ἔστειλε σὲ διαφό-
ρους κατευθύνσεις. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι μιὰ ἀριστο-
τεχνικὴ ἀπολογία γιὰ λογαριασμό αὐτῶν ποῦ βλέπουν
μὲν τὴν ριζικὴ μεταμόρφωσι τῆς «ἐπισήμου Ὁρθο-
ξίας» ἀλλὰ ἐπιμένουν νὰ τὴν ἀκολουθοῦν μὴ μπορών-
τας νὰ ὑποφέρουν τὴν ἰδέα ὅτι πρέπει νὰ γίνουν ἀ-
ποσυνάγωγοι. Ἄς εἶπὲ ὁ Χριστὸς: «ἀποσυνάγωγοι
ποιήσουν ἡμᾶς». Αὐτοὶ ἀπαντοῦν: «σκληρὸς ὁ λόγος,
τίς δύναται αὐτοῦ ἀκοῦειν». (Μὲ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἐ-
πιφανίου ἀναπνεύσαμε ἐπὶ τέλους, εἶπε ἓνας ἀπ' αὐ-
τούς. Ἀπὸ τί ἐνέπνευσαν ἄραγε; Ἀπὸ τίς τύψεις τῆς
συνειδήσεώς τους;

Ἡ ἐπιστολιμαία διατριβὴ φέρει τὸν τίτλο «Τὸ
Μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα», εἶναι δέ,
ὅπως ἀναγράφεται «διὰ προσωπικὴν ἀποκλειστικῶς
χρῆσιν». Πῶς τώρα ἡ ἀπόρητος αὕτη ἐπιστολὴ γέμ-
σε ὅλη τὴν Ἑλλάδα ὥστε ὅλοι οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὑποταγῆς
στοὺς «Ἀρχιερεῖς τοῦ Ἰσραὴλ» νὰ μᾶς μιλοῦν ἐξ ὀνό-
ματός της, εἶναι ἓνα μυστήριον. Γιατί δὲ ἐπιστολὴ ποῦ
ἀναφέρεται σὲ τόσο καίρια ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα
ποῦ ἀφοροῦν τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ
εἶναι ἀπόρητος, εἶναι ἄλλο μυστήριον. Τὸ γεγονὸς εἶ-
ναι πάντως ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔλαβε ἔκτασι καὶ ἡ πρόκλη-
σις δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ χωρὶς ἀνταπόκρισι.

Δύο εἶναι τὰ βασικὰ σημεῖα τῆς «ἐπιστολιμαίας
διατριβῆς» τοῦ Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου: 1—Ἡ
εἰσαγωγὴ νέου εἶδους ἐκκλησιολογίας ἀγνώστου στὴν

Ὁρθοδοξία κατὰ τὴν ὁποία εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ὁ Χριστιανὸς διαφορετικὴ πίστιν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό του. 2— Ἡ διὰ φαρισαϊκῶν καὶ νομικῶν ἐπιχειρημάτων ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαισημερολογιτῶν καὶ τῆς Ρωσσιζῆς Ἐκκλησίας τῆς διασποράς.

Διαβάζοντας τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἐπιφανίου θαυμάζει κανεὶς τὴν τέχνη τῆς συγγραφῆς. Πράγματι μερικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ παρουσιάσουν τὴν νύχτα σὰν μέρα καὶ τὴν μέρα σὰν νύχτα. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κατὰ κόσμον σοφίας πού τόσο πλούσια κατέχει ὁ Ἐπιφάνιος. Ὅμως τὰ «μυστὰ τοῦ κόσμου πού ἐξελέξατο ὁ Θεός» ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ ἀσφραίνωνται τὴν σοφίαν αὐτὴν καὶ νὰ καταλαβαίνουν ὅτι «οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης». Εἶναι σοφία ψυχρὴ, στεγνὴ, κολλημένη στὸ γράμμα τοῦ νόμου, δικολαβικὴ, ὑπερήφανος, ἐγκεφαλικὴ. Εἶναι σοφία πού δὲν μπορεῖ νὰ στηρίξῃ, πού δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ στὴν καρδίαν τὴν κατὰ Χριστὸν εἰρήνην, ἀλλὰ φέρνει μόνον τὴν ταραχὴ καὶ τὴν σύγχυσι. Αὕτη ἡ ταραχὴ καὶ ἡ σύγχυσις εἶναι ἐξ ἄλλου καὶ ὁ μόνος συνειδητὸς σκοπὸς τῆς «ἐπιστολιμαίας διατριβῆς». Ἡ

ἐπιστολὴ ἐγγράφη μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἀμφιβολίες, ταραχὴ καὶ σύγχυσι σὲ ψυχὰς κλονιζόμενες, ἀσταθεῖς καὶ χωρὶς δογματικὰς καὶ πνευματικὰς βάσεις. Ἀπειθύνετο ἀποκλειστικῶς σ' αὐτές. Γι' αὐτὸ ἦτο καὶ ἀπόρητος. Δὲν ἔπρεπε νὰ φθάσῃ σὲ χεῖρα ἀνθρώπων πού θὰ μπορούσαν νὰ τὴν ἀνασκευάσουν. Καὶ οἱ παραλήπτες ἔπρεπε νὰ δεσμεύωνται ἠθικῶς, ὥστε νὰ μὴ μπορούν νὰ διαβάσουν τὴν ἐπιστολὴν σὲ πρόσωπα πού θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀντιληφθοῦν καὶ νὰ ὑποδείξουν τὴν σαθρότητα τῶν σοβαροφανῶν ἐπιχειρημάτων τῆς. Οὐαὶ ἐμὴν ὁδηγοὶ τυφλοὶ πού δίδετε λίθον σ' αὐτοὺς πού σὰς ζητοῦνε ἄρτον, πού βλέπετε τὸν λύζον νὰ ἔρχεται καὶ ὁδηγεῖτε τὰ πρόβατα στὸ στόμα του. Ἔχετε μόρφωσιν εὐσεβείας, αὐτὸ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῇ, ὅμως «ἰδοὺ τῶν μόρφωσιν εὐσεβείας μόνον ἐχόντων ὁ νοῦς καὶ ἡ διάνοια ἔοικε τῷ κόσμῳ». Naί, σκέπτεσθε σὰν τοὺς ἄνθρώπους τοῦ κόσμου: νὰ διατηρηθῇ ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία, πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ὑπακοὴ στοὺς Ἀρχοντας. Ἡ Ἀλήθεια; Τί ἔστιν ἀλήθεια; Σημιδιάζεται μὲ μερικὰς διαμαρτυρίες. Ἡ πειθαρχία ὅμως; Ἀλλοίμονο ἂν χάσουμε τὴν πειθαρχία. Ἀλήθεια, πόση ἀπόστασις χωρίζει αὐτὴν τὴν νοστοροπία ἀπὸ τὴν νοστοροπία τῶν Ἰησοῦντων; Τί ἔχει νὰ ζηλέ-

Οἱ πρόμαχοι καὶ τιτᾶνες τῆς Ὁρθοδοξίας Κληρικοὶ ἐλάμπρυναν καὶ πάλιν ἐφέτος τὴν Τελετὴν τῆς Καταδύσεως μὲ τὰς τιμίας, εὐσεβεῖς καὶ ἀγωνιστικὰς τῶν φυσιογνωμίας.

ψη μὲ τέτοια ἐκκλησιολογία ἀπὸ τὴν ἐκκλησιολογία τῶν Λατίνων;

«Ἀπλὸ πρᾶγμα εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ», ἔλεγε ὁ μακαρίτης ὁ Κόντογλου, «ἡ ἴδια ἡ ἀπλότης. Καὶ μολαταῦτα, οἱ ἄνθρωποι τὴν κάνουν καὶ αὐτὴν ἓνα σύστημα πολὺπλοκο, ὅπως ὅλα τὰ ἁμαρτωλὰ συστήματά τους». Διαφανὴς σὰν τὸ νερὸ τῆς βουνίσιας πηγῆς εἶναι ὁ ἀγὼνας τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Ἀγωνίζονται γιὰ τὸ κρατήσουν τὴν Ὁρθοδοξία ὅπως τὴν παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς Πατέρας, ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους. Καὶ ὅμως, δεῖτε μὲ πόσα σάβανα, μὲ πόσα κοιφάρια, μὲ πόσους νόμους, μὲ πόσους κανόνες ἐτύλιξε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁ λογιώτατος ἐπιστολογράφος. Ὡσπου στὸ τέλος φθάνει, χωρὶς νὰ καταλάβῃ καὶ ὁ ἴδιος πὺς στὸν ἀπόλυτο ἀγνοστικισμό πού εἶναι ἡ ἄρνησις τῆς πίστεως στὴν καθαρότερή της μορφή. «Θὰ ἐρωτηθῶ ἴσως, γράφει, διὰ τὸν Θεὸν εἶναι ὁρθόδοξος Πατριάρχης ὁ Ἀθηναγόρας; Ἀναμένει ὁ Θεὸς ἀπόφασιν Συνόδου ἵνα θεωρήσῃ αὐτὸν ἐκπεσόντα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως;» Καὶ νὰ ἡ ἀπάντησίς του στὴν εὐλογία αὐτὴν ἐρώτησι: «Δὲν εἴμεθα Χερουβεὶμ ἢ Σεραφεὶμ ὥστε νὰ ἔχομεν τὴν δυνατότητα νὰ ἀναδιφῶμεν τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ νὰ βλέπωμεν ποῖοι ἄνθρωποι εἶναι ἐγγεγραμμένοι καὶ ποῖοι διαγεγραμμένοι. Τίς ἐξ ἡμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ μὲτ' ἀπολύτου βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας ὅτι οἷτος ἢ αὐτὸς ἀπεφάσισεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ α' ἢ β' Ἱερέως ἢ Ἐπισκόπου;» Μὰ ἂν δὲν ἔχομε τὴν δυνατότητα νὰ ξεχωρίζουμε μεταξὺ ἀληθείας καὶ πλάνης, μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως τότε πὺς βασίζεται ἡ πίστις μας; Γιατὶ πιστεύουμε στὸν Χριστὸ καὶ δὲν πιστεύουμε στὸν Βούδδα, γιατί πιστεύουμε στὸν Ἀθανάσιον καὶ δὲν πιστεύουμε στὸν Ἀρειο, γιατί πιστεύουμε στὴν ἑβδόμη «Οἰκουμένην» Σύνοδον πού κατεδίκασε τοὺς εἰκονοκλάστas καὶ δὲν πιστεύουμε στὴν ἄλλη ἑβδόμη «Οἰκουμένην» Σύνοδον πού κατεδίκασε τοὺς Ὁρθοδόξους; Ἀλλοίμονο ἂν ἐπὶ εἰκονοκλαστῶν οἱ Ὁρθόδοξοι περιμέναν ἀπὸ Σύνοδον νὰ μάθουν τί εἶναι γραμμένο στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡ Σύνοδος κατεδίκασε ποιούς; τοὺς Ὁρθοδόξους! Ἀλλοίμονο ἂν οἱ πατέρες μας ἐκεῖνοι σκέπτονταν τότε σὰν τὸν συγγραφέα τῆς ἐπιστολῆς διατριβῆς. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἔγραψε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι «ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν.»

(συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Πρὸς
Τὸν Σεβασμιώτατον
Μητροπολίτην Φλωρίνης
κ.κ. Ἀδγουστίνον Καντιώτην.
Εἰς Φλώριναν.
Ἀθῆναι 16)8)69

Σεβασμιώτατε,

Μὲ πολὺν σεβασμὸν παρακαλῶ, ὅπως μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι δυσκολεύομαι νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ἡμεῖς ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐλευθέρου συντάκτου τοῦ φύλλον «Χριστιανικὴ Σπίθα» ὑπ' ἀριθ. 527—528 μηνῶν Ἰουνίου — Ἰουλίου ἐ.ξ. κατελήξατε εἰς τὸ συμπέρασμα, ὥστε νὰ θελήσῃτε νὰ ὑποστηρίξητε τὸ ὅτι ἀποτελεῖ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ἀρχαιοτάτην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ γεγονὸς, καθ' ὃ δύο ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι ὁ Πολύκαρτος Σμόρνης καὶ ὁ Ἀνίκητος Ρώμης, συναντηθέντες ἐν ἔτει 155 ἐν Ρώμῃ ἀπεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἐν εἰρήνῃ, ἀφοῦ προηγουμένως συνελειτούργησαν καὶ ἐκοινώνησαν ἐκ τοῦ κοινου Πιστηρίου καὶτοι ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα εἶχον διάφορον γνώμην καὶ δεῦτερον νὰ συνιστᾶτε εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὰ Πάτρια ὁρθοδόξους, ὅπως μμώμενοι τὸ παράδειγμα τῶν προαναφερθέντων ἐπισκόπων, μὴ θραύουν τοὺς δεσμοὺς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ τῆς Πνευματικῆς καὶ μυστηριακῆς κοινωνίας, διὰ ἡμερολογιακὰς διαφορὰς.

2.— Κατ' ἀρχὴν ἄς προσδιορίσωμεν τί ἐστὶ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ καὶ ἂν ἐν αὐτῇ ἐμπίπτῃ κανονικῶς ἡ πράξις τῶν ἐπισκόπων τούτων.

— Κατὰ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ Παράδοσις εἶναι τριττὴ. Καὶ διακρίνεται εἰς τὴν Θεϊαν, τὴν Ἀποστολικὴν καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν. Καὶ Θεία εἶναι ἐκείνη, ἥς ἀρχηγὸς ὁ Θεός.

Ἀποστολικὴ ἡ παρὰ τῶν Ἀποστόλων παραδοθεῖσα. Καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἡ παρὰ τῶν διαδόχων διαδοθεῖσα. Χαρακτὴρ καὶ συστατικὸν ἰδίωμα τῆς μὲν Θείας καὶ Ἀποστολικῆς εἶναι τὸ νὰ γίνωνται δεχταὶ παρὰ τῶν Πατέρων, ὡς ἐν καὶ αἱ δύο καὶ τὸ νὰ φυλάττονται ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς κοινῶς εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας.

Τῆς δὲ Ἐκκλησιαστικῆς τὸ νὰ φυλάττεται καὶ αὐτὴ παρομοίως μὲ τὴν Ἀποστολικὴν εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ τῆς κοινῆς συμφωνίας καλόν.

3. Βάσει τῶν οὕτω τιθεμένων προϋποθέσεων, φανερὸν καθίσταται ὅτι δὲν ἐμπίπτει εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἡ διχογνωμία τῶν ἐπισκόπων. Ἐλλείπει τὸ οὐσιωδέστερον στοιχεῖον τῆς συστάσεως «διὰ τὸ τῆς κοινῆς συμφωνίας καλὸν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς ὁ εἰς νὰ πείσῃ τὸν ἄλλον, ἀποφασίσαντες νὰ συνεχίσῃ ἕκαστος τηρῶν τὴν τοπικὴν συνήθειαν διὰ τὸν ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα (ὡς λεπτομερῶς περιγράφει ἡ «ΣΠΙΘΑ»), δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, λόγῳ τῶν τό-

τε Μεγάλων διαγμιῶν παρὰ τῶν Ρωμαίων, δὲν εἶχεν ὀργανωθῆ πλήρως, παραχωρήσαντες οἰονεὶ, ἐκ συμφώνου, τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν Α'. ἐν Νικαίᾳ Ἁγίαν Οἰκουμένην Σύνοδον. Ταύτης δὲ συγκατηθείσης ἐν ἔτει 325 ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐτακτοποιήθη κατὰ τὸν γνωστὸν ὁριστικὸν τρόπον τὸ ζήτημα τῆς ὁμοιομόρφου ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην.

4. Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει τὸν Ἐπίσκοπον Σμύρνης Πολύκαρπον, ἀνακηρύξασα τοῦτον Ἅγιον, ὄχι διὰ τὴν ἐμμενὴν του εἰς τὰς τιπασκὰς συνηθείας, περὶ τοῦ Πάσχα, ὡς προελέχθη, ἢ εἰς ἀναγνώρισιν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ἀγάπης του πρὸς πῶν Ἐπίσκοπον Ἀνίκητον, ἀλλὰ διότι ἐπροδημοποιήθη νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ νὰ καὶ ζωντανός, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, τῷ 156 ἔτει εἰς ἡλικίαν μεγαλυτέραν ἴσως τῶν 86 ἐτῶν, ἐν τὸς τοῦ ἰδίου ἔτους τῆς ἐπιστροφῆς του ἐκ Ρώμης, ἀποφύρας πρότασιν τοῦ Ρωμαίου ἀνθυπαίου τῆς

Ἀσίας, ὅπως ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ ὁρμηθῇ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος: «ἔμυσον καὶ ἀπολλύσω σε. Λοιδόρησον τὸν Χριστόν». Ἱστορικά ἔχουσι μείνει τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου, οὗ τὰς εἰχὰς καὶ εὐλογίας ἐπικαλοῦνται πάντες οἱ εὐσεβεῖς, λέγοντος πρὸς τὸν Τύραννον: «Ὁγδοήκοντα καὶ ἑξ ἔτη δουλεύω αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) καὶ οὐδὲν με ἠδίκησε. Καὶ πῶς δύναμαι βλασημῆσαι τὸν Βασιλέα μου, τὸν σώσαντά με;».

5. Ταῦτα πάντα ἔχοντες χαραγμένα εἰς τὴν διανοίαν των οἱ πιστοὶ ὀρθόδοξοι, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, προσπαθοῦσιν παντὶ σθένει νὰ ἐμμείνωσι σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὰ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι παραδεδεγμένα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐερίσκουσιν ἀνταποκρίσιν ἐκ μέρους τῶν σήμερον ἀντιφρονούντων κληρικῶν, οἵτινες ἄνευ φόβου Θεοῦ τὸ πᾶν μετέρχονται διὰ νὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς τὸ γνήσιον θεοσεβτικὸν αὐτῶν φρόνημα. Ἐπέπρωτο περὶ τὸ τέλος τῆς

Τὰ κοράσια τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ἁγία Τριάς» ἔδωσαν καὶ πάλιν ἐφέτος τὸ παρὸν εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν Τελετὴν.

δευτέρας χίλιετηρίδος (ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως) νὰ χαρακτηρίζωνται ἀπὸ τοὺς καινοτόμους, ὡς παρασυνάγωγοι καὶ σχισματικοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες πορεύονται συμφώνως μὲ τὰς βουλὰς τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, Ἰησοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

6. Σὰς εἶναι γνωστὰ αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐξορίαι, καταδίκες, φυλακίσεις, καθαιρέσεις, ἀποσχισματισμοί, σφραγίσεις Ἐκκλησιῶν, χλευασμοὶ καὶ περιφρονήσεις. Καὶ εἶναι ὁμολογουμένως πρὸς τιμὴν σας ὅτι κατ' ἐπανάληφιν ἔχετε λάβει θέσιν ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων, χαρακτηρίζοντες εὐφρέστατα εἰς δημοσίας συγκεντρώσεις τοὺς πιστοὺς τούτους, ὅτι ἀποτελοῦσιν τὸ «δόξυγόνον» τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς καὶ τὸ φρένον» κατὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρεκτροπῶν καὶ τὰ τοιαῦτα.

— Ἀξιοσημείωτον εἶναι καὶ τὸ κεῖμενον τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 102 φύλλον τῆς «Σπίθας» ἐν ἔτει 1950, ὅπερ ἔχει ὡς ἀκολούθως: «ἡ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς Πολιτείας ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἐνότητά τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐδημιούργησε σάλον τεράστιον, τοῦ ὁποίου τὰ κύματα κλυδωνίζουσιν τὸ σκάφος αὐτῆς».

Περὶ τοῦ κεμένου τούτου μνεῖαν ποιεῖτε καὶ εἰς τὸ νεοεκδοθὲν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος (1969) τεύχος σας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησιαστικὰ ὑπομνήματα».

— Σεβασμιώτατε, μὲ τὰς ἰδικὰς σας προτροπὰς ἔχετε ἐνισχύσει μεγάλως τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν. Καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀναγνωρίζον τούτο δὲν παύει νὰ σὰς θεωρῇ ὡς συμπαιδουὺντα στοργικῶν πατέρων καὶ προσπατήν.

7. Πλὴν ὅμως, ἡ σήμερον δημοσιευομένη σύστασις σας, ὅπως μὴ θραυνοῦνται οἱ δεσμοὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ μυστηριακῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ἐχόντων ἡμερολογιακὰς διαφορὰς, δι' ὧν ἀνετράπη ἡ ἀπὸ αἰῶνων καθεστῆκα τάξις ἐν ταῖς ἐορταῖς καὶ ἀκολουθίαις, δημιουργεῖ νέαν κατάστασιν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἥτις χρήζει ἀμέσων διευκρινήσεως.

— Πῶς θέλετε νὰ ἐννοηθῇ ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγάπη, ὅταν ἡ μία μερὶς τῶν πιστῶν σηματοφορημένη μὲ τὰ θεῖα διδάγματα σέβεται ἀπολύτως τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν ἄλλων καὶ εὐχεται ὑπὲρ τῆς διαφωτίσεως αὐτῶν, ἐνῶ ἐκεῖνοι, δοθείσης ἐνκαιρίας εἰς ἀντάλλαγμα τοὺς ὀδηγοῦσιν εἰς τὰ κρατητήρια μὲ χλευασμὸν καὶ περιφρονήσιν διὰ τὰ ἀγνὰ χριστιανικά των ἰδεώδη; χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τῶν διωκομένων πιστῶν διώκεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός;

— Ἡ ὑμετέρα σύστασις, περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἔδει νὰ ἀπληθύνετο καὶ πρὸς τὰς δύο κατευθύνσεις (πιστῶν καὶ καινοτόμων) διὰ νὰ εἶχεν αὕτη κάποιο κατὰ Θεὸν ἀποτέλεσμα καὶ οὐχὶ μονομερῶς πρὸς τοὺς Παλαισημερολογίτας. Ἐκτὸς ἐὰν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιδιώκεται ὁ πειθαναγκασμὸς

τούτων, ἵνα σὺν τῷ χρόνῳ παύσωσι — διὰ τῆς παρουσίας των εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τελετὰς — νὰ ἐνοχλῶσιν τοὺς κατὰ τόπους καινοτόμους Ἐπισκόπους, ὑπενθυμίζοντες αὐτοῖς τὸ τῶν πατέρων Ἅγιον Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον.

— Πόσον θὰ ἦτο εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἐὰν πρῶτος ὑμεῖς, ὡς ἐπίσκοπος Φλωρίνης ἐδίδατε τὸ ὥραϊον παράδειγμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀφήνοντες ἐλευθέρους τοὺς ἐν τῇ ἐπισκοπῇ σας τυχόν ἐπιθυμούντας νὰ δοξάσωσιν τὸν Θεὸν κατὰ τὸ Τυπικὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας!

8. Τέλος, ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ μυστηριακὴν κοινωνίαν (πιστῶν καὶ καινοτόμων), ἦν ἐνθέρμως συνιστᾶτε, παρακαλεῖσθε, ὅπως λάβητε τὸν κόπον καὶ καθορίσῃτε τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, δεδομένου ὅτι οἱ ἰσχύοντες Ἱεροὶ Κανόνες καθ' ὁλόκληρίαν τὴν ἀποκλείουσιν.

Μὲ ἀγάπην Χριστοῦ

E. TOMAPAS

Ἱπποναύαρχος B. N. (O) ἐ.ἀ.

Ἀπὸ τὴν Σοφίαν τῶν Πατέρων

Λιγοῦνται ἀκόμη διὰ τὸν Ἅγιον Μαρκιανό—γιατὶ ἀγίασε ὁ καλὸς ἐκεῖνος Ἱερεὺς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας— ὅτι τις νύκτες γυρίζε στὶς φτωχὰς συνοικίας τῆς πόλεως καὶ μάζευε τοὺς ἐγκαταλελειμμένους νεκρούς. Τοὺς ἔπλενε μὲ τὰ χέρια του, τοὺς σαβάνωνε καὶ τοὺς πῆγαινε στὴν ἐκκλησίαν νὰ τοὺς διαβάσῃ καὶ νὰ τοὺς θάψῃ τὸ ἄλλο πρωῒ. Καὶ εἶχε ἀποκτήσῃ τὴ συνήθεια νὰ μὴ ἀφήνῃ μόνο στὴν ἐκκλησίαν τὸν νεκρὸν προτοῦ τὸν ἀσπασθῇ.

Κάποτε λοιπὸν ἔγινε αὐτὸ τὸ παραδόξον: Ὁ νεκρὸς ἦταν ἓνας πολυβασανισμένος γέρος, χτυπημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ἐμοιεῖε σὰν νά'χε ἀντικρούσει μ' ἀνακούφισιν τὸν θάνατον. Ὁ Ἅγιος Μαρκιανὸς τὸν περιπατήθηκε μ' ὅλην τὴν καρδίαν λὲς καὶ τὸ ἐνοιθε ὁ νεκρὸς. Τέλος, τὸν τοποθέτησε, ὅπως ὅλους, στὸ νεκροκορβεῖο στὸ νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας. Ἐτοιμὸς νὰ γυρῇ πὰ γυρίζει στὸ νεκρὸ καὶ τοῦ λέγει:

— Ἐλὰ ἀδελφέ μου, νὰ φιληθοῦμε, σὰν πατέρα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὁ νεκρὸς μὲ εὐγνωμοσύνη, ἐλακούοντας στὴν πρόσκλησιν τοῦ εὐεργέτου του, ἀνακάθισε στὸ φέρετρο, ἀντάλλαξε μαζί του ἀδελφικὸ ἀσπασμὸ καὶ ἔγειρε πάλι γιὰ τὸν αἰῶνα ὕπνον του. Ὁ Ἅγιος βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν σὰν νὰ εἶχε συμβῇ τὸ πῶς φυσικὸ πρᾶγμα στὸν κόσμον.

Μὰ κάποιος ἄλλος ἱερεὺς ποὺ ἔτυχε νὰ βοήσεται τὴν ὥρα ἐκείνη στὴν ἐκκλησίαν, παρακολούθησε ἀθέατος τὴν ἐκκλησιακὴν σκηνὴ καὶ ἔτσι ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδόθηκε σ' ὁλόκληρη τὴν πόλιν.

Μιά χειμωνιάτικη μέρα πού τὸ κρύο ἦταν τσου-
χτερό ὁ Ἀββᾶ Νισθερώ ἔβαλε πάνω ἀπὸ τὸ συνηθι-
σμένο του φόρεμα ἓνα χοντρό σάκκο, γιὰ νὰ πάη στὴν
ἐκκλησία. Ἐνας ἄλλος Ἐρημίτης, πού τὸν συνήνητησε
στὸν δρόμο, τὸν ἐρώτησε πειραχτικά:

— Ἄν ἔλθῃ τώρα ἓνας φτωχός, Ἀββᾶ, καὶ σοῦ
ζητήσῃ ἓνα ρούχο, ποῖο ἀπὸ τὰ δύο θὰ τοῦ δώσῃς;

— Τὸ πὺλ ζεστό ἀποκριθῆκε ὁ Γέροντας.

— Κι' ἂν πὺλ πέρα σὲ ἰδῇ καὶ δεύτερος καὶ σοῦ
ζητήσῃ;

— Θὰ τοῦ δώσω εὐχαρίστως καὶ τὸ ἄλλο καὶ
θὰ γυρίσω πίσω στὸ κελλί μου, ἕως ὅτου στείλῃ ὁ Κύ-
ριός μου νὰ μὲ σκεπάσῃ, εἴτε γεμᾶτος ἐμπιστοσύνη
στὸ Θεὸ ὁ Ἅγιος Γέροντας.

Ἐνας Ἅγιος Γέροντας ἔμενε μὲ τὸ ὑποτακτι-
κό του σὲ μιὰ καλύβη, ὅχι πολὺ μακρινὰ ἀπὸ ἓνα κε-
φαλοχώρι. Κάποτε ἔπεσε στὸν τόπο μεγάλη δυστυχία
κι' ὁ φτωχὸς κόσμος πέθαινε σχεδὸν ἀπὸ τὴν πείνα.
Πολλοὶ στὴν ἀπελπισία τους πῆγαιναν καὶ κτυποῦσαν
στὴν καλύβη τοῦ ἐρημίτη. Ἐκεῖνος πάλι πού ἦτο πολὺ
ἐλεήμων, ἔδινε μὲ τὴν καρδιά του ἀπ' ὅτι τύχαινε νὰ
ἔχη.

Ὁ ὑποτακτικὸς του ὅμως πού ἔβλεπε μὲ τρόμο
τὸ ψομὶ τους νὰ λιγοστεύῃ, εἶπε μιὰ μέρα στενοχωρη-
μένος στὸ Γέροντα:

— Ἀββᾶ, δὲ μοῦ ξεχειορίζεις τὰ ψομιά πού μοῦ
ἀναλογοῦν κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μοίραζε ἀπὸ τὰ δικὰ
σου ἐλεημοσύνη. Ἔτσι ὅπως πᾶμε τώρα, γρήγορα θὰ
πεινάσωμε κι' οἱ δύο.

Ὁ Ἀγαθὸς Γέροντας χώρισε τὰ ψομιά τοῦ ὑπο-
τακτικοῦ του, χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε κι' ἐξακολούθησε
νὰ δίνει ἀπὸ τὰ δικὰ του στοὺς φτωχοὺς. Μὰ κι' ὁ
Θεὸς πού εἶδε τὴν καλὴν του προαίρεσι τὰ ἐλόγη-
σε, κι' ὅσο ἐκεῖνος ἔδινε, τόσο αὐτὰ ἐπληθύνονταν.

Ὁ ὑποτακτικὸς στὸ μεταξὺ ἔφαγε τὰ δικὰ του.
Ὅταν πᾶ δὲν τοῦ ἔμειναν παρὰ λίγα ψύχουλα, πῆγε
στὸ Γέροντά του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τρῶνε πάλι
μαζὶ! Ἐκεῖνος τὸν δέχθηκε χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρηση.
Τώρα ὅμως εἶχαν αὐξηθῇ καὶ οἱ ζητιάνοι, κι' ὁ ὑπο-
τακτικὸς τὸν ἄρχισε πάλι νὰ δυσανασχετῇ. Μιὰ μέρα
χτύπησε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ ἀπαραιτήτος φτωχός. Ὁ
ὑποτακτικὸς κατσούφιασε.

— Δῶσε του ἓνα καρβέλι, πρόσταξε ὁ Γέροντας,
πού ἔκανε πὼς δὲν εἶδε τὸν μορφασιό του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχομεν πᾶ νὰ φάμε
οὔτε ἐμεῖς. Εἶπε φωναχτὰ ὁ ὑποτακτικὸς, γιὰ νὰ τὸν
ἀκούσῃ καὶ ὁ ζητιάνος.

— Πήγαινε καὶ ψάξε καλά, πρόσταξε ὁ Γέρον-
τας.

Σηκώθηκε ἐκεῖνος ἀπόρρημα νὰ πάη στὸ κελλα-
ριό. Μὰ τρώμαξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα. Τὸ βόηκε γε-
μᾶτο ὡς ἐπάνω ἀπὸ καθοφνημένα φρέσκα καρβέλια!

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπότησε μεγάλη ἐμπι-
στοσύνη στὸν Ἅγιο Γέροντά του κι' ἔγινε πρόθυμος
στὸ ν' ἀνακοιρίξῃ τοὺς φτωχοὺς.

Μὰ εἶναι ἀλήθεια;

«Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι!! συνελλειτούργησαν μὲ Ἀγ-
γλικανούς καὶ Διαμαρτυρομένους εἰς τὴν «Καθιέρωσιν»
Ρωμαιοκαθολικοῦ—ἀ λ τ α ρ ί ο υ —ἐν Γαλλίᾳ τὴν 2.11.
69. Ἡ συλλειτουργία ἔλαβε χώραν (μὰ εἶναι ἀλήθεια;!!)
μετὰ Ἱερῶν ἀμφίων ἐκ μέρους τῶν «Ὁρθοδόξων» εἰς δὲ
τῶν Ἐπισκόπων τούτων καὶ ἐ θ υ μ ί α σ ε ν (φοβε-
ρόν!!) κατὰ τὴν τελετὴν (!!!) — (ὄρα ρεπορτάζ τοῦ
«Φιγκαρό»).

Οἱ «Ὁρθόδοξοι» (;) οὗτοι ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι κατὰ
τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες δὲν ἔκαμαν διάκρισιν «Ἱ-
ερῶν καὶ ψευδοῖερῶν» ἀλλὰ ἀσφαλῶς τῇ εὐλογίᾳ τοῦ
Ἀθηναγόρου, συνευχήθησαν μετὰ αἰρετικῶν, καὶ τὸ θά-
πτισμα καὶ τὴν θυσίαν τῶν αἰρετικῶν ἐδέχθησαν τυγχά-
νουν ΚΑΘΗΡΜΕΝΟΙ καὶ ΑΦΟΡΙΣΜΕΝΟΙ τῆς Ἐκκλη-
σίας σύμφωνα μὲ τοὺς Ἀποστολικούς Κανόνες: 45, 46,
65 καὶ 68 τοὺς 6ον, 33ον καὶ 37ον κανόνες τῆς ἐν Λαο-
δικείᾳ καὶ τὸν 9ον κανόνα τοῦ Ἀγίου Τιμοθέου. Πατριάρχ-
χου Ἀλεξανδρείας.

Τώρα οἱ πιστοὶ τί θὰ πράξουν; Οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ
ὀφείλουν νὰ μὴν ἔχουν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς
συνεργούς αὐτῶν, οὔτε νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὰς τελε-
τάς των, οὔτε νὰ ἀσπάζωνται τὴν χεῖρα αὐτῶν, ὅτι,
«Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» μετὰ αἰρετικῶν σ υ ν έ π ρ α ξ α ν.

Ἐκτός ἐάν οἱ Λατίνοι, Ἀγγλικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμε-
νοι δὲν εἶναι αἰρετικοί!!.

Καὶ ἐρωτῶμεν «ὁ προικισμένος» Ἀρχιμανδρίτης τοῦ
«Ἀχρὶ καιροῦ» καὶ τοῦ «οἰκονομία χρώμενοι» τί λέγει περὶ
αὐτοῦ; Νὰ καταλίπωμεν εἰς αὐτοὺς (τοὺς Ἐπισκόπους!!)
τὴν ἐκλογὴν τῆς στιγμῆς καὶ τὸν χρόνον τῶν πολέμων...»;
ἢ μήπως καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ «Βράχοι τῆς Ὁρθοδοξίας»;

Ὁ κανονολόγος «νομοδιδάσκαλος» μήπως ἐξακολου-
θεῖ ἀκόμη νὰ πιστεύῃ «...εἶναι προτιμότερον ὡς ταπεινό-
τερον καὶ ἀσφαλέστερον (1) τὸ νὰ ἐπόμεθα ταῖς ἀπο-
φάσεσι... τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα
νὰ ἀντιπαθῶμεν...»;

Οἱ «Ὁρθόδοξοι» Ἐπίσκοποι, τῇ ἐπινεύσει, ἐντολῇ καὶ
ὑπὸ τὰς «ἀλογίας» τοῦ Ἀθηναγόρου συνελλειτούργησαν
μὲ Ἀγγλικανούς καὶ Διαμαρτυρομένους. Θέλει περισσό-
τερα ὁ «προικισμένος» πνευματικὸς πατήρ... διὰ νὰ δῇ ποῦ
ἐφθασαν ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν θέλει νὰ ἀποχωρι-
σθῶμεν ἀλλὰ νὰ ἀναμένωμεν «Ἀχρὶ καιροῦ»; ἢ ἀναμένει
«συνοδικὴν καταδίκην»;!!

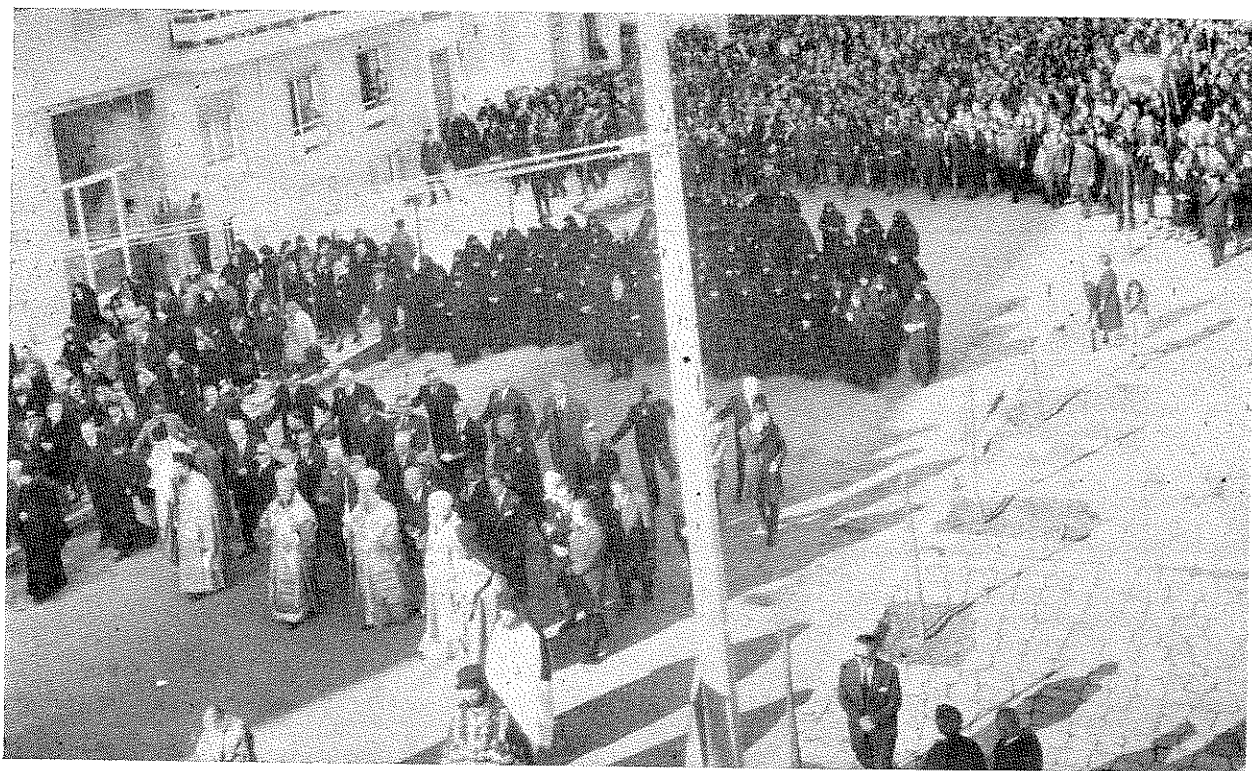
Ὁ Θεὸς ὃς μὲς φωτίσῃ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀλήθειαν
καὶ «φανῇ ἵλεως πᾶσιν ἡμῖν».

Οἱ πιστοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ μὴν τaráσσωνται
ὅτι τάχα πρέπει (κατὰ τὴν γνώμην τοῦ «προικισμένου») νὰ
περιμένευν συνοδικὴν καταδίκην προτοῦ χωρισθοῦν
ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους αὐτοὺς καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτῶν,
διότι ἡ συνοδικὴ καταδίκη ἀπαιτεῖται μόνον διὰ προσωπι-
κὰ τοῦ Ἐπισκόπου ἀμαρτήματα. Εἰς περίπτωσιν ὅμως πί-
στεως καὶ αἵρέσεως π ά ρ α υ τ α χωριζόμεθα κατὰ τὸν
10ον τῆς Γ' καὶ τὸν 15ον τῆς Α)Β. Συνόδου, καὶ ὡς
τεθῇ κατὰ μέρος τὸ «δυνητικός».

Αὐτὰ τὰ φοβερά καὶ ἄκρως αἰρετικὰ διαπράττονται
ἀπὸ... «Ὁρθόδοξους» Ἐπισκόπους!! ΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗ-
ΘΕΙΑ!!

Ἐν μικρὸν τμήμα τῶν κατερχομένων πρὸς τὴν θάλασσαν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ χορὸς τῶν Μοναζουσῶν με ἀντιπροσωπευτικὰς μορφὰς ἐκ τῶν γυναικείων Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ οἱ εὐλαβεῖς μαχηταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁπαδοὶ τοῦ πατρίου ἐορτολογίου ὀπισθεν τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως.

Ἡ Κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἐωρτάσθη μὲ τοσαύτην μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπρότητα ἢ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων ὅσον ἐφέτος.

Αἱ καιρικαὶ συνθήκαι ἠνύνησαν πρὸς τοῦτο τὰ μέγιστα οὕτως ὥστε ἡ Τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ νὰ παρουσιάσῃ ὄγκον πρωτοφανῆ παρὰ τὸ

ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν γρίππην καὶ νὰ μείνῃ ἀλησμόνητος εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ὁ δραστήριος καὶ ἀκάματος Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Μερκούριος Καλοσκάμης, ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδόξιας καὶ καύχημα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας κ. Γεώργιος Κόττης καὶ ὁ πλή-

Ἡ ἄκρως συγκινητικὴ καὶ μοναδικὴ στιγμὴ τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ρης ζήλου καὶ σοφίας Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δικηγόρος κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος ἐξουσιοδοτηθέντες ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰργάσθησαν ἐκ τῶν προτέρων ἀκαταπονήτως, ἵνα ὁ ἑορτασμός σημειώσῃ ἐπιτυχίαν πρὸς δόξαν τῆς μαρτυρικῆς, διωκομένης καὶ πανταχόθεν θαλλομένης Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Κατὰ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα ἡ Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ὑπανπαντῆς τοῦ Πειραιῶς λειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ.κ.Γεροντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παΐσιου Εὐθυμιάδου καὶ Χρυσοστόμου Κιούση, τοῦ ἱερέως Νικολάου Καλοσκάμη καὶ τοῦ Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου Παντελεήμονος τοῦ Γέροντος Νεκταρίου.

Ὅπως ἰδιαίζουσιν αἶγλην προσέδωκεν εἰς τὴν Θείαν Μυσταγωγίαν ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν προεξαρχόντων τῶν καλλιφώνων Ἱεροψαλτῶν κ. Νικολάου Κουκουλάκη καὶ Ἰωάννου Συμεωνίδου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἤρξατο σχηματιζομένη ἡ Ἱερὰ Πομπὴ κατευθυνομένη πρὸς τὴν θάλασσαν.

Προεπορεύοντο ἡ Φιλαρμονικὴ, τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν Ἐκκλησιῶν, Λάβαρα καὶ πλήθος σημαίων καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ ὄρφανά κοράσια τοῦ Ὀρφανοτροφείου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Π. Διονυσίου Καλαργύρου μετ' ὁμοιομόρφους ἐνδυμασίας.

Εἶποντο νεάνιδες εὐσταλεῖς μετ' ἐθνικάς ἐνδυμασίας, ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν, Ἠγούμενοι, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ ἐκπροσωποῦντες Ἱερὰς Μονὰς καὶ Ἠσυχαστήρια καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ Ἱερός Κληρὸς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι.

Ἠκολούθουν οἱ Τελετάρχαι Ἀρχιμανδρίται Πρωτοσύγκελος Πατὴρ Θεόφιλος Τσίρμπας, Μερκούριος Καλοσκάμης, Παντελεήμων Τσαλούπης, Λογγίνος Χατζηστεφάνου καὶ Ἀντώνιος Θανάσης.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Πομπῆς εὐρίσκοντο οἱ Ἠγέται τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.

κ. Αὐξέντιος, ὁ Σεβασμιώτατος Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος, καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Σαλαμίνος κ.κ. Γερρόντιος.

Ἡ Ἱερὰ πομπὴ ἔκλειε μετ' ὁ συνωθούμενον πλήθος, τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀγωνιστὰς τῆς παρατάξεως Κυρίου.

Ἡ τάξις ἣτις ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς καθόδου τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας μέχρι τοῦ χώρου τῆς καταδύσεως, ἦτο παραδειγματικὴ καὶ ἐξέπληξε καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν ὑπερβαλλόντως οἱ ἐπὶ τῆς τάξεως ὀρισθέντες κ.κ. Σταύρος Καραμήτσος, Θεόδωρος Μαριόλης, Θεόδωρος Κανακάκης, Ἀντώνιος Ζούλιας, Ἀνδρέας Βαπορίδης, Δημήτριος Ντίζος, Δημήτριος Μαυρογιάννης, Γεώργιος Λινάκης, Κων(τίνος) Κατέβας κ.ἄ. πλασιούμενοι ὑπὸ ὁμάδος εὐσεβῶν νέων.

Ἀμα τῇ ἀφίξει τῆς Ἱερᾶς Πομπῆς παρὰ τὴν Φρεαττύδα ἐγένετο ὁ Μέγας Ἀγιασμός καὶ ἡ Κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου ἐν μέσῳ τῶν συριγμῶν τῶν σειρήνων τῶν ἐκεῖ προσωρμισμένων πλοίων.

Ὁ ἀσυγκράτητος ἐνθουσιασμός πάντων κατ' αὐτὰς τὰς συγκλονιστικὰς στιγμὰς δὲν ἀποδίδεται οὐδὲ διὰ Χρυσοστομικῆς γραφίδος.

Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ λαϊκῶν ἐζωγραφίζετο ἓν μεῖδιμα ἱκανοποιήσεως, πνευματικῆς εἰρήνης καὶ ἀνεκφράστου χαρᾶς. Πάντες ἔζων τὰς ἀγίας αὐτὰς στιγμὰς, ἓνα ἀκόμη θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ὠραματίζοντο τὸ ὄραμα τῆς ἐπανόδου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας εἰς τὸ πατροπαράδοτον ἑορτολόγιον καὶ τὰς ἄλλας σεπτὰς παραδόσεις. Ἠγάλλοντο καὶ ἔχαιρον χαρὰν ἀνεκκλήτων, διότι εἶχον τὴν πεποίθησιν, ὅτι συνεορτάζουν μετ' ἡμῶν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξους τοὺς μὴ ἀποδεχθέντας τὸ Ἠμερολόγιον τοῦ Ἀντιχρίστου Πάπα, ἀλλὰ ἐμμέναντες στερεῶς εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις, δι' ἃς ὁ θεοκῆρυξ Παῦλος λέγει: «στῆκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς

ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν».

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας πᾶς εὐσεβῆς καὶ ἐπαῖων, βλέπων τὴν λαοθάλασσαν κατενόει, ὅτι ἡ δύναμις τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀνεξάντλητος καὶ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν του οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατήρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν» (Λουκᾶ 12, 32) καὶ οἱ στίχοι τοῦ ποιητοῦ: «Ἡ μεγαλωσύνη σὲ ἔθνη δὲν μετρίεται μετὰ τὸ στρέμμα μετὰ τῆς καρδιᾶς τὸ πύρωμα

μετρίεται καὶ μετὰ τὸ αἷμα».

Ψαλλομένου τοῦ Θεοπνεύστου ὕμνου: «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου Κύριε», ἀντηλλάσσοντο ἀδελφικοὶ χαιρετισμοὶ καὶ θερμαὶ εὐχαὶ διὰ τὴν νίκην καὶ τὸν τελικὸν θρίαμβόν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ πατρίου ἑορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ.

Εἰς τὸ πέρας τῆς κατανυκτικῆς καὶ ἐπιβλητικῆς ταύτης τελετῆς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. κ. Αὐξέντιος εἶπε τὰ ἑξῆς:

Τέχνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητὰ

Δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ἐπιφανέντι Μεγάλῳ Θεῷ ἡμῶν, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς καὶ ἀδελφούς

Ἐν τμήμα τῆς λαοθάλασσης, ἣτις κατέκλυσε τὸν παρὰ τὴν Φρεατιῦδα χῶρον, δεῖγμα καὶ αὕτη λαμπρὸν καὶ ἀναμφισβήτητον τοῦ θείου ζήλου καὶ τῆς μεγάλης ἀγωνιστικότητος ἐνὸς «πιστοῦ τοῦ Κυρίου λαοῦ», ὅστις εἶναι ἕτοιμος καὶ τὸ αἷμά του νὰ χύσῃ ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων.

νά ἐφορτάσωμεν καὶ πανηγυρίσωμεν ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λαμπρότητι καὶ ψυχικῇ ἀγαλλιάσει τὴν πατροπαράδοτον τελετὴν τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὴν ἀποτελοῦσαν αἰωνόβιον ἔθος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ ἐκκλησίᾳ.

Ἐν χαρᾷ πνευματικῇ καὶ εὐγνωμοσύνῃ ψυχῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου ἀπευθύνω ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας πρὸς τὰς πολιτικάς, Δημοτικάς, Ἀστυνομικάς καὶ Λιμενικάς ἀρχὰς τοῦ Κράτους, αἵτινες ἐχορήγησαν ἡμῖν τὴν κατὰ νόμον ἄδειαν καὶ συνετέλεσαν ὁλοθῶμως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς λαμπρᾶς ταύτης καὶ ἐξόχου πανηγύρεως.

Θερμὰς ἐπίσης ἀπευθύνω εὐχαριστίας πρὸς τὸν ποιμανόμενον ὑφ' ἡμῶν «πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν», ὅστις ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν ὑπερτάτῃ ἀγάπῃ καὶ ἀπαραιμίλλῃ προσηλώσει πρὸς τὰ σεπτὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δόγματα καὶ τὰς Ἱ. παραδόσεις ἔδωκε τὸ παρὸν εἰς τὴν ἐπιφανῆ ταύτην καὶ ἀληθινὴν τελετὴν. Δὲν ἀποτελεῖ ὑπερβολὴν καὶ σχῆμα λόγου, ἐὰν ἀποκαλέσω τὸν λαὸν τοῦτον ἡρωϊκόν, περιοῦσιον, ἅγιον, μαρτυρικὸν καὶ ἀντάξιον μνητὴν καὶ συνεχιστὴν τοῦ ἔργου τῶν Θεοφόρων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων.

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου εὐχεται εἰς ἅπαντας ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διαφιλή καὶ ἀφθονον τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐπιφανέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Εὐχεται ὡσαύτως τὴν ἐπικρατίειν τῆς εἰρήνης εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ πατρίου ἐφορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ νίκην καὶ κατίσχυσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς πεταμοὶ αἱμάτων ἐχύθησαν ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν.

Ἐῖθε ὁ Ἐπιφανεὶς καὶ τὸν κόσμον φωτίσας Θεὸς νά φωτίσῃ τὰς διανοίας τῶν ἱδυνόντων τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὅπως Αὐτὴ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ πατροπαράδοτον ἐφορτολόγιον, ἵνα οὕτως ἡνωμένοι ἀποτελέσωμεν πανίσχυρον, δυναμικὴν καὶ ἀκαταγώνιστον φάλαγγα πρὸς κατανίκησιν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, καὶ ἀποδείξωμεν ἐν τῇ πράξει, ὅτι οἱ πρὸς τοὺς Ἑλληνας λόγοι τοῦ Σωτῆρος «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» δὲν ἐλέγχθησαν ἐπὶ ματαίῳ, ἀλλ' ἐδρὸν πιστὴν ἐφαρμογὴν.

Τὸν λόγον τέλος στρίφω πρὸς τοὺς Κυβερνῶντας σήμερον τὴν Πατρίδα μας, τὴν ἀθάνατον Ἑλλάδα, καὶ ἀπευθύνω πρὸς αὐτοὺς τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὰ εἰλικρινῆ αὐτῶν συγχαρητήρια, καὶ ἐκφράζω δημοσίᾳ τὸν ἐνδόμυχον πόθον σήμεπαντος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως θελήσωσι πανίσχυροι ὄντες, νά ἐνώσωσι τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν ἐπαναφέροντες τὸ ὁρθόδο-

ξον ἐφορτολόγιον, ἵνα ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Ὑψίστου μετὰ τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Οὕτως ἐτερματίσθη ἡ σεμνὴ αὕτη τελετή, ἥτις κατέλιπε ἐντυπώσεις ἀληθμονήτους εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας ταύτην.

Εὐλογιῶν παρὰ Θεοῦ καὶ ἐπαίνων ἄξιοι εἶναι ὅσοι συνετέλεσαν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῶν εἰς τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν καὶ ἐπιτυχίαν τῆς Τελετῆς, ἥτις διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ἀπέδειξε τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα, τὸν ἱερὸν ζῆλον, καὶ τὴν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον ἕως θανάτου ἐμμονὴν εἰς τὰ πάτρια ἐκείνων, οἵτινες ἐπὶ 46 ἔτη ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀναμένουν τὴν ἐκ Θεοῦ δικαίωσιν τοῦ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγῶνος τῶν.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Τπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη ὁ Χαρίλαος Πολίτης διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 12.1.70 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστορίας Καραβά καὶ εἰς Πρεσβύτερον τὴν 19.1.70 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴ συντάξας Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2

Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

ΑΝΕΥ ΣΧΟΛΙΩΝ

Ἀρχιμανδρίτης Θεολόγος — ὄχι Παλαισημερολογίτης — ἐκ τῆς Ἐπαρχίας Κορινθίας ἐπισκεφθεὶς κατ' ἐπανάληψιν τὸ "Ἅγιον Ὅρος καὶ ἔλθων εἰς ἐπαφὰς καὶ συζητήσεις μετὰ τῶν ἐκεῖ ἱδυνόντων τὰ Ἐκκλησιαστικά πράγματα, καὶ μάλιστα διὰ τὴν τηρουμένην ὑπὸ τινῶν ἐξ αὐτῶν στάσιν ἐν τῷ ζητήματι τοῦ ἐπ' Ἐκκλησίας μνημοσύνου τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α', ἐπιστρέφας εἰς τὰ ἴδια, ἀπήντησε πρὸς τινὰ τῶν ἐκεῖσε Πανοσιολογιωτάτων Καθηγουμένων τὴν παρὰ πόδας ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητέ μοι Ἅγιε Καθηγούμενε καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ... μετὰ τῶν ἀδελφῶν σου καὶ πνευματικῶν σου τέκνων τῶν ἀποτελούντων τὴν Μοναστικὴν ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς... Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ἡ ἡμετέρα ἐλαχιστότης, ἀδελφέ... δὲν εἶναι ἐντελὼς ξένη πρὸς τὴν Ἱμετέραν Πανοσιολογιότητα. Τὸ θέρος τοῦ 1967 ἐπισκέφθην τὸ "Ἅγιον Ὅρος· τότε δέ, εὐκαιρίας δοθείσης, ἐπισκέφθην καὶ αὐτήν.

Νῦν δὲ σκοπὸς τῆς παρουσίας μου εἶναι — ἐπικαιλούμενος οὐχὶ τὴν μικρὰν γνωριμίαν μας, ἀλλὰ τὴν μεγίστην καὶ σωτήριον ἐν Χριστῷ ἀγάπην — νὰ σὲ ὑποβάλλω εἰς ἓνα μικρὸν κόπον νὰ μοῦ ἐξηγήσης τὴν ἐξῆς ἀπορίαν.

Τινὲς τῶν ἀξιωματοῦχων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν ἁγίων τῆς ἐρήμου ἐν οἷς καὶ ὁ σεβαστὸς Π... Καθηγούμενος τῆς αὐτόθι Ἱερᾶς Μονῆς... μεθ' ὧν κατὰ καιροὺς εἶχον συζητήσει, μοῦ εἶπον ὅτι, διὰ νὰ κόψωμεν τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ δοσιλόγου πλέον τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ «γυνὴ τῇ κεφαλῇ» τὰ ἀντορθόδοξα φρονήματά του. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῇ ἀδελφέ μου, νὰ μειδιάσω διὰ τὴν ἐν λόγῳ ἀφέλειαν. Τί θὰ ἤθελον νὰ ὁμολογήσῃ ἐπὶ πλέον ὁ Πατριάρχης, καὶ τί νὰ εἴπῃ, διὰ νὰ ἐκρίνετο καταδικαστέος καὶ καθαιρετέος; Νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι αἰρετικός; ἢ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὰς Ἀγ. Οἰκουμενικάς Συνόδους καὶ δὲν παραδέχεται τοὺς Πατέρας; Μὰ εἶναι δυνατόν τοῦτο; Πότε ἁλκοολικός τις κατεδίκασε τὴν κατάχρησιν τοῦ οἴνου; ἢ καλλίτερον, πότε πόρνος ὁμολόγησεν ὅτι εἶναι ἀνήθικος; Ποτέ. Καθ' ὅμοιον τρόπον δὲν πρόκειται καὶ ὁ Ἀθηναγόρας νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην του. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι καὶ τόσον ἀφελής, ὅσον τὸν ἀναμένουν, διὰ νὰ πέσῃ εἰς τοιοῦτον σφάλμα. Ἀφοῦ ἐπιτυχάνῃ τοῦ σκοποῦ του ὁμιλῶν συγκεκαλιμμένα, διατὶ νὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξέγερσιν καὶ ἀγανάκτησιν ἐναντίον του τῶν εἰσεβῶν, ἀλλ' ἀφελῶν χριστιανῶν, τῶν μὴ ἀντιλαμβανομένων τὰ συγκεκαλιμμένα, καὶ ὡς ἐκ τούτου σκοτεινά, σχέδια τοῦ Πατριάρχου;

Ἀλλὰ τί «ἔτι χρειάζομεν μαρτύρων;» «Τὶ ἀκόμη νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Πατριάρχης;» «Τὸ δένδρον ἐκ τῶν καρπῶν γινώσκεται».

Αἱ φράσεις τοῦ Πατριάρχου, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ διαφόρων Περιοδικῶν καὶ τὰς ὁποίας ἡ Ἱμετέρα Πανοσιολογιότης ἐπεσκέψατο καὶ δι' ἐπιστολῆς τῆς ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ ὅλ' ἀριθμ. 98 τοῦ Ο. Τ. (Ὁρθόδοξον Τύπον) π.χ. «Ἀπατόμεθα καὶ ἀμαρτάνομεν ἐάν νομίζομεν ὅτι μόνῃ ἡ δοθόδοξος πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια.. σκοπὸς τῆς καθ' ἐκείνην ἐκείνης εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον». (Ἐφημ. Χρόνος Κων) πόλεως 20—3 49). «Τὰ δόγματα ἃς τὰ κλείσῃ καθ' Ἐκκλησία εἰς τὸ θησαυροφυλάκιόν της, καὶ μὲ τὸ κάλυμμα αὐτὸ νὰ ἐκδώσωμεν τὸ κοινὸν νόμισμα τῆς ἀγάπης. (Ἔθνος 15—11—66). «Δὲν πρόκειται ἡ μία Ἐκκλησία νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλ' ὁμοῦ νὰ ἐπανιδρῶσμεν τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικήν» (Περιοδικ. ὁ Ποιμὴν, Μυτιλήνη Φεβρουάριος 1968), ἃς καὶ ἐχαράκτήρισεν «βλασφήμους» καὶ ἐνεκα τούτου ἔχει ἐνδοιασμοὺς καὶ ἐπιφυλάξεις· καὶ ἂν Αὕτη μνημονεύῃ τοῦ Πατριάρχου τὸ κάμνει «ἀπὸ σεβασμὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὄχι σὺν ἐκφρασί καταφάσεως στὴ γραμμὴ αὐτῇ, δὲν εἶναι τοῦτο ἀπόδειξις;

Τὶ ἀντορθόδοξότερον τῶν φράσεων τούτων ἠθέλομεν νὰ εἴπῃ ὁ Πατριάρχης διὰ νὰ κοπῇ τὸ μνημόσυ- νόν του καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν;

Ἐάν, κατὰ τὸν Πατριάρχην, ἡ ὅλη ἐνωτικὴ κίνησις σκοπὸν ἔχει τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐρωτῶ: τώρα δὲν ὑπάρχει αὕτη ἡ σώζουσα Ἐκκλησία; Ἄρα ματαίως ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐλπίζομεν νὰ σωθῶμεν δι' αὐτῆς; Ἄρα οἱ τόσοι Μάρτυρες καὶ Ὁμολογηταὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, οἱ μετὰ τὸ σχίσμα ἀσφαλῶς ζήσαντες, εἰς μάτην ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ αὐτῆς; Ἐάν ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πίστις, ἐντὸς τῆς ὁποίας «ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν», δὲν εἶναι ἡ μόνῃ ἀληθὴς Ἐκκλησία, διατὶ νὰ ἐμμένωμεν — ἀπὸ στενωκεφαλιά — εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς παρακαταθήκης ταύτης, καὶ νὰ μὴ δεχθῶμεν τὰς προτάσεις, ὅπως εἰσελθῶμεν εἰς τὴν Μασονίαν, ὁπότε δὲν θὰ ἀπεκλειετο ν' ἀνερχώμεθα καὶ ἡμεῖς καμμιὰν φορὰν εἰς ὑψηλότερον Ἐκκλησιαστικὸν θῶζον. Ἰσως καὶ εἰς.. Πατριαρχικόν; Ἡ μήπως εἶναι δυνατόν νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι καὶ μὲν τὰ ῥήματα εἶναι βλάσφημα, οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ λαλήσας ταῦτα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄρα ὁ Πατριάρχης ὁ καὶ λαλήσας τὰ βλάσφημα ταῦτα, ἀναμφιβόλως τοιοῦτος ἐστὶ. δηλαδή — μετὰ πολλῆς θλίψεως γράφομεν τοῦτο — ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ — ἀντορθόδοξος — αἰρετικός.

Ἀσφαλῶς, καλλίτερον ἐμοῦ γνωρίζετε, Π..., ὅτι πάντες οἱ αἰρετικοὶ ἔχουν ἀφορισθῇ ὑφ' ὅλης τῆς Μιάς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐδεμίαν μετ' αὐτῶν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμεν κοινωνίαν καὶ ἰδίως συμπροσευχὴν καὶ συλλειτουργίαν.

Πῶς λοιπὸν δὲν φοβούμεθα μήπως ἁμαρτάνομεν καὶ τὴν ψυχὴν μας χάνομεν, ὅταν κοινωνῶμεν τῷ ἀκοινωνήτῳ συμφώνως τῷ Ἀποστολικῷ Κανόνι «ὁ κοινωνῶν τῷ ἀκοινωνήτῳ, ἀκοινωνήτος ἔσται»; Πῶς δὲν φοβούμεθα ὅταν μνημονεύομεν Πατριάρχου τινός, τοῦ ὁποῦ τοῦ ῥήματα, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ὑμετέραν, εἶναι βλάβη; ἀντορθόδοξα; αἰρετικά; καὶ ὡς ἐκ τούτου «ἀκοινωνήτου» τοῦ Πατριάρχου καθισταμένου;

Νομίζω, ἐν Χριστῷ ἀδελφέ, ὅτι δὲν εἶναι σωστόν, εἶναι μέγα λάθος, νὰ παραδεχόμεθα μὲν, ὅτι ὁ Πατριάρχης λαλεῖ βλάβη, εἶναι βλάβη, ζηρῦνται δηλ. ἀντορθόδοξα καὶ αἰρετικά, καὶ πρέπει νὰ ἀποκοπῇ ἐκ τῆς ὕγιως ποιμένης τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ἀγάπην καὶ σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ συγκαταβαίνομεν καὶ τὸν μνημονεύομεν. Οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία, δηλ. αὐτὸς ὁ Χριστὸς «ὅστις θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» ἐθυσίασε ψυχὰς χάριν οἰασθῆναι ἀγάτης. Ἀντιθέτως οὐδέποτε θὰ ἤθελεν ἡ Ἐκκλησία νὰ μνημονεύσῃ τοῦ Πατριάρχου, τοιοῦτου ὀνόματος, καὶ νὰ διακινδυνεύσῃ ἡμεῖς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας, καθιστάμενοι «ἀκοινωνήτοι» κοινωνοῦντες «ἀκοινωνήτῳ».

Ἐγὼ ταπεινῶς πιστεύω, ὅτι ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆς ἐπαίμει νὰ λαλῶμεν τὴν ἀλήθειαν, κατὰ τὸ «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»· καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐλάλησα, καὶ ἐν τῷ κρηττῷ ἐλάλησα οὐδέν. Ὅποτε ἐάν τὴν ἀλήθειαν ἐλέγομεν, καὶ συμφώνως ταύτῃ πράττοντες ἐκόπτομεν τὸ μνημόσυνον τοῦ πλανηθέντος Πατριάρχου, ὅχι κακὸν δὲν θὰ ἐκάνομεν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ μεγάλῃν ὑπηρεσίαν θὰ προσεφέρομεν· διότι ἦτο δυνατόν τότε νὰ ἡσθάνετο τὰ σφάλματά του ὁ Πατριάρχης καὶ νὰ διορθῶντο. Καὶ ἐάν ἀκόμη ἐκεῖνος δὲν διορθῶντο, δὲν θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ γίνωμεν ἡμεῖς αἴτιοι σκανδάλου καὶ ἀπολείας ψυχῶν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἐβλεπον ἡμᾶς «κοινωνοῦντας ἀκοινωνήτοις».

Ἐχω, ἀδελφέ μου, ἐπίγνωσιν τοῦ κινδύνου τοῦ προσερχομένου ἐκ τῆς ἀπειθείας πρὸς τοὺς «ἡγουμένους», καὶ μάλιστα τῆς ἐντολῆς «πέθεσθε τοῖς ἡγουμένοις», τὴν ὁποίαν θεωρῶ ὅτι εἶναι ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας. Πλὴν ὅμως, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ «ἡγουμένων», «ἀγρυπνούντων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», ὁδηγούντων τὴν λογικὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ «εἰς νομὴν σωτηρίας», αὐτῶν ὄντων πρῶτον τηρητῶν τῆς ἀνωτέρω ἐντολῆς,

καὶ δευτέρον μετὰ ζήλου συνιστάντων καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ τήρησιν ταύτης καὶ πάσης ἄλλης σκοπὸν ἐχούσης τὴν διαφύλαξιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας.

Ἐάν ὅμως ἐκεῖνοι δηλ. «οἱ ἡγούμενοι» ἀντὶ νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν σωτηρίαν μας, κατεργάζονται τὴν φθορὰν ταύτης «λαλοῦντες βλάβη» ποῖος δύναται, καὶ ποῖος ἐπιτρέπεται νὰ πείθεται ἡγουμένους τοιοῦτοις; Φυσικὰ ὁ ἀσθενὴς πίνει τὸ φάρμακον, ὅσον πικρὸν καὶ ἂν εἶναι, ἔχων ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἱατρόν. Τὸ θρέφει ἀκολουθεῖ τὴν μητέρα του εἰς τὸ δάσος, διότι ἔχει πεποιθήσιν ὅτι ἡ μητέρα του φροντίζει δι' αὐτό.

Ἐάν λοιπὸν ἡ τοιαύτη υἱικὴ ἐμπιστοσύνη τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν ποιμένα τῶν ἐξέλπει, πῶς εἶναι δυνατόν ὀπίσω αὐτοῦ νὰ ἀκολουθοῦν; Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἀκολουθοῦν, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἀνέχονται καὶ νὰ τὸν μνημονεύουν; Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ τὸν ἀνέχονται καὶ δὲν θὰ τὸν μνημονεύουν, ποῖος λόγος εἶναι νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸν Πατριάρχικόν θρόνον; διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ καταστρεπτικὸν τοῦ ἔργου εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας; Καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς, τὸ πλήρωμα δηλ. τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ φέρομεν εὐθύνην; Δὲν θὰ δώσωμεν λόγον κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην; Ἀσφαλῶς ναί. Ἄρα τί πράττομεν; Ἰδοὺ τί πράττομεν: Τῇ ἀπαράδεκτῳ σιωπῇ καὶ ἀνοχῇ ἡμῶν «συνευδοκοῦμεν τῇ ἀναιρέσει» πρωτοστατούντος τοῦ Πατριάρχου.

Εἰς οἰοδήποτε ἄλλο, ἔστω καὶ θανάσιμον, ἀλλὰ προσωπικόν, σφάλμα καὶ ἂν ἐπιπτεν ὁ Πατριάρχης, τότε ὁμολογῶ ὅτι, εἶχε θέσιν ἡ ἀνοχή. Τώρα ὅμως ὅπου τὸ ἀδίκημα δὲν εἶναι προσωπικόν, ἀλλὰ κοινόν, γενικόν καὶ ἀμέσως ἀδικεῖ τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ἀδικεῖ ψυχὰς «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἔπαυε», δὲν ἔχει θέσιν ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἀνοχή, ἀλλὰ ἡ παιδείαις, δι' ἧς ἐπαίδευεν ἀνέκαθεν ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία τοὺς ἀπομακρυνομένους ἐκ τῆς ὁρθῆς γραμμῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἐπάρχει φόβος, ἀδελφέ..., νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς ὑπερόπτης θέλων διὰ τῶν γραμμῶν τούτων νὰ φανῶ «τοῖς ἀνθρώποις», ὅτι γὰρ ἔξερω, καὶ ὅτι κάποιος εἶμαι. Ὅτι γὰρ ἔξερω, τὸ παραδέχομαι· γνωρίζω ὅτι δὲν πηγαίνομεν καλά. Καὶ εἰς τὸ δευτέρον, ὅτι κάποιος εἶμαι, πάλιν δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Εἶμαι ὁ πλέον ἁμαρτωλὸς ὁ ἐν μοναχοῖς ἐλαχιστότερος. Ἐλπίζω ὅμως εἰς τὸ ἔλεος

τοῦ Θεοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἡμῶν, ἐξ ἧς οὐδό-
λως θέλω νὰ ἀποστῶ.

ἜΤα ὅσα λοιπὸν ἔγραφα, δὲν τὰ ἔγραφα, ἵνα κατα-
ζήνω τὸν ἀδελφόν μου. Δὲν τὰ ἔγραφα ἀπειθαρχῶν,
ἀλλὰ πειθόμενος τοῖς ῥήμασιν ἐκείνων τῶν «ἡγουμέ-
νων» τῶν ὄντως ἀγρυπνοῦντων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
Τῶν ἡγουμένων ἐκείνων τῶν συγκροτησάντων τὰς
Ἀγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ τῶν Πατέρων
ἐκείνων τῶν ἀγωνισθέντων μέχρις ἐσχάτων ὑπὲρ τῆς
ἀληθείας καὶ τῆς δόξης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐξ ὧν ὁ
Μέγας Φώτιος, Μάρκος ὁ Εὐγενικός κ.λ.π. Πειθόμε-
νος, λέγω, «τοῖς ῥήμασιν ἐκείνων», ὡς τοῦ Ἁγίου Ἰ-
γνατίου τοῦ Θεοφόρου, τοῦ εἰπόντος : «Πᾶς ὁ λέ-
γων ἢ πράττων παρὰ τὰ διατεταγμένα καὶ νηστεύη
καὶ παρθενεῦη, καὶ προφητεῖη, καὶ σημεῖα ποιῇ, λύ-
κος σοι φανέσθω, ἐν προβάτου δοῦλῳ, φθορὰν προβά-
των κατεργαζόμενος».

Ἐὰν λοιπὸν ὁ Ἠγούμενος ἡμῶν πράττῃ καὶ λέγῃ
«παρὰ τὰ διατεταγμένα» ὅποτε ὡς ἓνα λόγον μόνον
πρέπει νὰ τὸν θεωρῆς, ποῖα λογικῇ, ποῖα ἐντολῇ λέγει
ὅτι πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοιοῦτον ἡγούμενον,
προτρέποντα καὶ ὀδηγοῦντα ἡμᾶς εἰς νομὴν ἀπολεί-
ας; Ἐπὶ παραδείγματι: Ἐὰν τὰ δόγματα, κατὰ τὴν
ῥῆσιν τοῦ ὑποδίκου Πατριάρχου, τὰ κλείσωμεν εἰς τὸ
θησαυροφυλάκιον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τῶν ὁποί-
ων τὴν σημερινὴν μορφήν καθώρισαν οἱ «πολύφωτοι ἀσ-
τέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τὰ πάγχρυσα στόματα
τοῦ Λόγου», οἱ Θεοφόροι Πατέρες, τότε σὺν τοῖς δόγ-
μασι πρέπει καὶ ἐκεῖνοι—δηλ. οἱ Πατέρες — νὰ εἰσέλ-
θουν εἰς τὸ κρατητήριον, δηλ. νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν
σημασίαν δι' ἡμᾶς, ἐρωτῶ: Τί ἐναπομένει; Ἐκκλησία
χωρὶς πηδάλιον. Αὐτομάτως, γινόμεθα χειρότεροι ἀπὸ
τοὺς Καθολικοὺς. Γινόμεθα Προτεστάνται, οἱ ὅποιοι
ἐπειδὴ ἀπέρριψαν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ ἡμεῖς
νευσαν κατὰ τὸ δοκοῦν τὰ ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ δόγ-
ματα, κατήντησαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὥστε νὰ ὑ-
πάρχουν τριακόσια (300) καὶ πλέον ἀποσχώσεις Προ-
τεσταντικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπορῶ πῶς διαφεύγει τῆς προσοχῆς, τοῦ εἰς τὰ
ἄλλα ἀξυδερχοῦς Πατριάρχου, ὅτι ἐν ὧρα μάχης ὁ
ἀγωνιζόμενος πρέπει νὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον τὰ ἴδια ὄπλα
μὲ τὰ ὄπλα τοῦ ἀντιπάλου, διὰ νὰ ἐλπίξῃ εἰς νίκην. Τὸ
σημεῖον ἀσφαλῶς, δυσνόητον καὶ διὰ τοῦτο ἀμέσως ἐ-
ξηγοῦμαι: Κατὰ τὸ ἱστορικὸν του διάγγελμα ὁ Πάπας,
ἐξῆγγειλεν ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἀσ-
φαλῶς ἡ ἔνωσις δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ εἰς βάρος τῶν
ἀληθειῶν τῆς πίστεως. Ἡ θύρα τῆς ποιμνῆς εἶναι ἀ-

νοικτή· ἡ ὑποδοχὴ θεομῆ». Νομίζω ὅτι καὶ ὁ πλέον ἀ-
φελὴς ἀντιλαμβάνεται, ὅτι εἰς τὴν ἐν λόγῳ φράσιν, ὅ-
ταν ὁ Πάπας ὁμιλῇ περὶ «ἀληθειῶν πίστεως» ἐννοεῖ
τὴν παράδοσιν του, τὰ δόγματά του, ὅπως τὰ διευ-
κλίσαι αἱ τόσαι παράνομοι Σύνοδοι τῆς Λατικῆς Ἐκ-
κλησίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων οὐδόλως εἶναι δυνατόν νὰ
ἀποστῇ οὗτος, κατὰ τὰς δηλώσεις του.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ θεωρῶμεν τὸν Πατριάρχην
ἐπικίνδυνον, διὰ τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Πίστιν, ὅταν πα-
ρατάσσεται εἰς μάχην κατὰ τοῦ Πάπα καὶ δὲν κρατῇ
οὔτε τὰ ἴδια ὄπλα τοῦλάχιστον; Δηλ. δὲν ὀχυροῦται
ὀπισθεν τοῦ ἀποκρήτου ὀχυροῦ, τὸ ὁποῖον λέγεται
Παράδοσις; Καλά: ἐκεῖνος φαίνεται ἐξέστη τῶν
φρενῶν· ἡμεῖς ὅμως οἱ ὑπόλοιποι τί πράττομεν; Ἀ-
παντες ἐξέστημεν; Τότε... Ὡ::: δυστυχία μας... Ὡ
Κύριε... «Σῶσον τὴν Ἐκκλησίαν Σου, ἣν ἐκτήσω τῷ
Τιμῷ Σου αἱματι».

Γνωρίζω θὰ γνωρίζῃς καὶ Σὺ ἀδελφέ μου, ὅτι
σπανίως, ἀλλὰ συμβαίνει ὅμως, ποιμενικός κύων νὰ
μάθῃ νὰ τρώγῃ τὰ πρόβατα, ὧν ἐτάχθη φύλαξ. Τότε ἄ-
νευ χρονοτριβῆς, ἐκτελεῖται. Καὶ ἐδῶ ὁ ποιμενικός
κύων τῆς λογικῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ νὰ φυ-
λάττῃ αὐτὴν ἐκ τῶν ἐπιθέσεων τῶν λύκων, ὁ ἴδιος ἀ-
ποκτείνει αὐτήν, ἐφ' ὅσον «λέγει καὶ πράττει παρὰ τὰ
διατεταγμένα». Γίνεται οὗτος λύκος «ἐν δοῦλῳ προβά-
του, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος».

Μετὰ ταῦτα ποῖον τὸ καθήκον ἡμῶν ἔναντι τοῦ
Πατριάρχου τούτου; Κοινωνία μετ' αὐτοῦ καὶ μνη-
μόσυνον αὐτοῦ; Ἀπαγε τῆς βλασφημίας!!! Ταχεῖα
ἀπομνημονεύσεις αὐτοῦ ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατέχει, καὶ ἡ
ἐσχάτη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν τοῦ ἀριμύζει πρὶν
ἢ κατασπαράξῃ πᾶσαν τὴν ποιμνὴν. Ὅσοι δὲν συντε-
λοῦν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ παραμείνῃ εἰσέτι εἰς
τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον ὁ Ἀθηναγόρας «συνευδο-
κοῦν, ἐπαναλαμβάνω, τῇ ἀναρρέσει «τῆς λογικῆς ποιμ-
νῆς τοῦ Χριστοῦ».

Τῷ ἀσπασμῷ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης
σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ καρδίας ὁ ἀδελφός σου
ἐν Χριστῷ καὶ ἐν μοναχοῖς ἐλάχιστος
Θ ε σ λ ό γ ο ς

Ἀκριβὲς ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἀντίγραφον γενόμενον
ὑπὸ Ἀντωνίου Μουστάκα Μοναχοῦ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπάρ-
χει καὶ τὸ πρωτότυπον καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ τε ἀποστολέ-
ως καὶ τοῦ ἀποδέκτου τῆς ἐπιστολῆς.

Καυσοκαλύβια Ἀγ. Ὅρους

20 Ἰουλίου 1969

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Κατάργησις τῆς Ουνίας

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἀπορούμεν πῶς οἱ φιλενωτικοὶ ἐπιμένουν ὁμιλοῦντες περὶ Κοινοῦ ποτηρίου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ Οὐνίται διώκουν ἀπηνῶς τοὺς Ὁρθόδοξους καὶ ἐργάζονται πυρετωδῶς εἰς ὄλεθρον τῆς Ὁρθοδοξίας!

Ὁ σκοπὸς τῆς υπάρξεως τῆς Ουνίας, ὥς εἶναι γνωστὸν εἶναι ἡ διάβρωσις τῆς συνειδήσεως τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ὁ προσηλυτισμὸς ὑπὲρ τοῦ Καθολικισμοῦ. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ὑποχωρήσωμεν βλέποντες τὰς πολλαπλὰς βιαιότητας καὶ τοὺς σκληροὺς διωγμοὺς τῶν Ουνιτῶν κατὰ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ νὰ θελήσωμεν τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀφοῦ οὗτοι δὲν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς τῆς ὁρθῆς πίστεως; Τότε μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ποθητὴ ὕψ' ὧν ἔ-

Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ πανηγυρίζουν οἱ ὁμόνομοι Ἱερεῖς Ναοὶ 1) Πειραιῶς 2) Μαρκαιοῦ καὶ 3) ἡ Ἱερὰ Μονὴ Χορονοσίου — Καβάλας.

Τὴν 19 Φεβρουαρίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τῆς Ἀθηναίας πανηγυρίζει ὁ ὁμόνομος Ἱερεὺς Ναὸς Ἀνω Πετροῶν.

Ἡ ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅταν πρωτίστως καταργηθῇ ἡ Ουνία καὶ ἀκολουθῶς ἐπισυνῶν ἡ προσέλευσις ὅλων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἥτις Μόνη κατέχει τὴν «σώζουσαν ἀλήθειαν» καὶ «ὁρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας».

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σαλαμίνος κ. κ. Γερρόντιος πλαισιούμενος ὑπὸ σεμνῶν νεανίδων μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμασίας.